

Cançons per una revolta: «Jo vinc d'un silenci»

N'ha quedat per a la història el vers ?Qui perd els orígens, perd identitat'

Al llarg dels segles els catalans hem configurat un paisatge sonor que ens fa recognoscibles davant el món. Un dels elements indispensables en l'establiment de tota identitat és la configuració d'un imaginari col·lectiu. En temps convulsos en l'espectre polític, a Enderrock.cat recollim un bon grapat de cançons catalanes que tenen imprès el segell de la lluita i la revolució, a raó de una cada dia. Avui, "Jo vinc d'un silenci", amb música i text de **Raimon** (1975).

El xativenc **Raimon** és un dels músics que han sabut connectar millor amb els anhels col·lectius d'un temps i d'un país. Entre les seves cançons més conegudes n'hi ha una que suposa una autèntica declaració de principis, composta de manera clara i sense metàfores que intentin amagar dobles significats per tal que arribin al públic i ser incomprensibles per la censura.

El 30 d'octubre de 1975 **Raimon** havia d'actuar al Palau d'Esports de Barcelona, el primer cop per a un músic en solitari. El dictador encara era viu, tot i que la seva malaltia ja estava força avançada i s'albirava el 'final biològic', l'eufemisme amb què alguns es referien a la seva mort. De fet, aquell 30 de novembre el príncep Joan Carles va accedir a la prefectura de l'Estat de manera provisional arran de la malaltia de Franco. El clima era tens perquè feia molt poc de les últimes sentències de mort aplicades pel franquisme.

Així les coses, **Raimon** va sortir a l'escenari i va oferir el seu recital. Com que la censura encara treballava a ple rendiment, hi havia una llista de cançons prohibides que el cantant no va poder interpretar. En un moment del concert **Raimon** es va adreçar al públic per presentar una cançó: "L'he cantada molt poques vegades, em sembla que no més de tres. És prou recent, la vaig acabar en agost i és una cançó que jo li tinc un afecte especial perquè... no diré allò que diuen que m'ha sortit tan bé, però me trobe molt definit en els versos que he escrit en aquesta cançó concretament. El títol de la cançó és 'Jo vinc d'un silenci'".

La pel·lícula *La Nova Cançó* (1976), de Francesc Bellmunt i Àngel Casas, recull aquest moment històric. La cançó, que suposava una novetat per a la immensa majoria dels assistents, va ser aclamada amb èxit i es va convertir en un dels himnes referencials del cantant de Xàtiva. Un dels versos ha quedat en l'imaginari del país com una dita popular: 'Qui perd els orígens, perd identitat'. Cal dir que sovint se cita malament afegint un article abans de la paraula 'identitat', cosa que fa que canviï de significat.